

въпросътъ за дѣдовото Генково трѣгване да се рѣши окончателно, а не че ѝ бѣ толкова притрѣбвало да праща — като никога! — нѣкому-си и нѣкакви-си армагани.

— Тѣй, тѣй, тате! обади се и Бойковски. Добрѣ каза Калиопи: поседи! . . . На, вижъ, моли ти се. Ще поседишъ и за неинъ хатѣръ. Още не сме те видѣли, не сме ти се нарадвали, пакъ и ти още не си добрѣ извидѣлъ София. Не можахме да те поразведемъ тукъ тамъ у нѣкои наши нови роднини: на Калиопи у майчини ѝ и у други нейни роднини — да се запознаете . . . Тѣй се случи, че . . .

Снахата мълчеше. Ядосваше се задѣто, може-би, е казала една дума повече въ поканата.

— Синко, продума старецътъ, на много мѣста ходихъ и много нѣща извидѣхъ, чухъ и разбрахъ. Занесе ми се главата! . . . Туй стига и артисва! И още 2—3 мѣсеца да стоя, пакъ същото. Та и малко ли седѣхъ?! Повече не мога! Знаешъ добрѣ, кѣрска работа имаме, тукъ седя тамъ мисля: трѣбва да се копае лозето и да се връзва, да се заравятъ папуритѣ, пакъ и нивитѣ сѣ вече изкласили. Това зимнудѣлското е бамъ-башка работа: ако му се не пригоди съ време, всичкото отива на вѣтъра. Отъ страната къмъ улея дѣскитѣ на воденицата сѣ прогнили вече, та трѣбва да се промѣнятъ: ако придойде водата, ще направи голѣма пакостъ. Найсетѣ, и кѣща съмъ оставилъ . . . Не можахъ да видя твоя министѣръ, пакъ и Стойка, ама . . .

И старецътъ, угриженъ, погледна небето, свали шапката, прокара ржката си по челото и косата — както по навикъ правѣше въ минути на сериозно размишление — и се умисли . . .

Въ София дѣдо Генко имаше единъ близъкъ сродникъ. Откато дойде тукъ, той все питà за него, но все не можа да го намѣри. И извѣстие му праща нѣколко пѣти, все не дойде. Пакъ и Иванъ не знаеше ни кѣщата му, ни дюкяна му — въ Ючъ-Бунаръ — да заведе стареца. Едвамъ днесъ — около 10 часътъ прѣди обѣдъ — дѣдо Генко случайно срѣщна изъ пѣтия сродника и